

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ
ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΟΝ ΘΕΩΡΟΥΜΕΝΗ

Ἡ τῶν ἀνθρώπων κοινωνία σύγχειται ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γυναικαν καὶ τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐπὶ σκοπῷ νομίμου συζεύξεως καὶ τεκνοποίίας καλεῖται ἔρως. Ἐκ τοῦ φυσικοῦ τούτου αἰσθήματος γεννῶνται ἐν τῇ ψυχῇ αἱ ἔρωτικαὶ ἥδοναι καὶ λύπαι, ἃς διαδέχονται αἱ γαμικαί, καὶ ταύτας αἱ οἰκογενειακαί, τὰς δὲ οἰκογενειακὰς αἱ φυλετικαὶ καὶ ἐθνικαί, ὡστε ὁ ἔρως τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναικαν καὶ τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἡ πρώτη ἐστὶ κοινωνικὴ συμπάθεια, ἐξ ἣς κατὰ φυσικὴν ἀκολουθίαν γεννῶνται καὶ πάντα τὰ ἄλλα τῆς κοινωνικῆς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας εἰδη. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον τοῦτο εἶδος τῆς κοινωνικῆς συμπαθείας πότερον ἐφύγη καὶ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ γυναικῶν ἀναστρεφομένου, ἢ οὐ; Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἡ Ψυχολογία τοῦ Λόγου ἀφείλει λογικῶς ἐξετάσαι καὶ λῦσαι καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς μετὰ σαφηνείας καὶ ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς.

Ο πρακτικὸς τοῦ Χριστοῦ βίος μαρτυρεῖ ὅτι ἔρως γυναικὸς ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ πρὸς γαμικὴν μίξιν καὶ παιδοποίιαν οὔτε ἐφύγη, οὔτε ἀνεπτύχθη, οὔτε ἐξεδηλώθη, καθὼς ἐξεδηλώθησαν τὰ ἄλλα φυσικὰ αἰσθήματα τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ παθητικοῦ. Ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ ἐφύγη ὁ ἔρως τῆς νύμφης Ἐκκλησίας, ἢτοι τῆς νέας κοινωνίας τῆς ἐκ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀναγεγεννημένης, καὶ ἔχούσης τὸ ἄμωμον ἥθικὸν κάλλος τοῦ ἑαυτῆς Νυμφίου. Ο ἔρως οὗτος τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, λέγοντος περὶ τοῦ Χριστοῦ τάδε· «Ο ἔχων τὴν νύμφην νυνμφίος ἐστίν, ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου, ὁ ἐστηκὼς καὶ ὀλκούων αὐτοῦ, γαρ ἂν χαίρει διὰ τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. Αὕτη οὖν ἡ γαρ ἡ ἐμὴ πεπλήρωται.» (Ιωάν. γ'. 29.)

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Τὸν ἔρωτα τοῦτον καὶ ὁ Χριστὸς κατηγορεῖ εἰς ἑαυτόν, λέγων· «Μή δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν ἐφ' ὅσον μετ' αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμφίος; Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, »ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε γῆστεύσουσι.» (Ματθ. θ. 15.). Νυμφίον ἑαυτὸν καὶ ἡνὸν ὁ Χριστός, καὶ ὡς Λυκρίος μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ μεγίστου τῶν προφήτων, τοῦ προετοιμάζοντος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἐξεδίλλουν ἔρωτα πρὸς γυναῖκα νύμφην, ἵνα μετὰ ταῦτα εἰς τῶν ἀγγέλων ἔδειξεν εἰς τοὺς ὄφθαλμους Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰπὼν αὐτῷ· «Δεῦρο, δεῖξω σοι τὴν νύμφην τοῦ Ἀρνίου τὴν γυναῖκα. Καὶ ἀπήγεγκε με ἐν πνεύματι ἐπ' ὕδρος μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, τὴν ἀγίαν Ἱερουσαλήμ, καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.» (Ἀποκάλ. κα'. 9.). Ἰδοὺ ἡ γυνὴ καὶ ἡ νύμφη, ἡς ἡράτο ὁ Χριστός. Ἔρως πρὸς τὴν τοιαύτην γυναῖκα καὶ νύμφην καὶ σύζυγον ἐφύγ, καὶ ἀνεπτύχθη, καὶ ἐπελειώθη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον, λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐκδηλωθέντα, ἡ Ψυχολογία τοῦ Λόγου κατηγορεῖ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ παθητικοῦ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἀποκλείει δὲ τὸν ἔρωτα τῆς γαμικῆς μίξεως καὶ παιδοποιίας· διότι τοιούτος ἔρως οὔτε ἐφύγ, οὔτε ἀνεπτύχθη, οὔτε ἐξεδηλώθη, πρός τινα γυναῖκα, οὔτε ἦν δύνατὸν φυγῆναι ἐν τῷ παθητικῷ τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ κρείττονος ἔρωτος τῆς νύμφης· Ἐκκλησίας, ἡνὸς ὁ Ἰωάννης εἶδε καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς. Ἡ φύσις τοῦ εὐγενοῦς ἔρωτος, ὃς ἐφύγη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν νύμφην· Ἐκκλησίαν, ἀποκλείει τὸν χείρονα ἔρωτα τῆς παιδοποιίας ἐκ μιᾶς γυναικός· διότι ὁ ἔρως τῆς νύμφης· Ἐκκλησίας ἔρως ἐστὶν ἀναγεννήσεως καὶ μορφώσεως καὶ τελειώσεως πάντων ἀνθρώπων, οἵτινες προεγνώσθησαν καὶ προωρίσθησαν πολεῖται τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες φέρουσι τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ἀναγεγεννημένοι.

ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· ὁ δὲ ἔρως μιᾶς γυναικὸς ἀποβλέπει εἰς γέννησιν δλίγων ἀνθρώπων, καὶ τοιοῦτος ἔρως, ὃσῳ τὴν σύμφωνος τῇ φύσει τοῦ Ἀδάμ, τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τόσῳ τὴν ἀσύμφωνος τῇ φύσει τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Νέου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνακαινίζοντος τὸν παλαιὸν τῷ νόμῳ τῆς ἀναγεννήσεως. Ὁ δὲ λόγος τῆς ἀσύμφωνίας καὶ τῆς ἐναντιότητος ἐξηγείται διὰ τῶν ἑταῖρων.

Ο Νέος Ἀνθρωπος ἐγεννήθη ἀνευ σπέρματος ἀνδρὸς καὶ σαρκικῆς μίξεως, κατὰ τρόπον θειότερον καὶ ὑψηλότερον, ἐκ Πνεύματος Ἅγιου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου, καὶ ἔχει τὸν ἔρωτα τῆς οἰκείας φύσεως, μὴ δυνάμενος ἔχειν ἄμα καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ἀλλοτρίας φύσεως. Ἐγείτο τὸν ἔρωτα τοῦ ἀναγεννήσαις ἀνθρώπους ὄμοίους ἐκευτῷ ἐκ Πνεύματος Ἅγιου καὶ τῆς ἀγίας αὐτοῦ παρθενικῆς σαρκός, καὶ οὐχὶ τὸν ἔρωτα τοῦ γεννήσαις ἀνθρώπους ἀλλως τὴν ὡς αὐτὸς ἐγεννήθη. Ὁ ἔρως τῆς νύμφης Ἐκκλησίας, ὃς ἐφύη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀνάλογος καὶ σύμφωνος τῇ φύσει αὐτοῦ, τῇ φυσικῇ αὐτοῦ γεννήσει· ὁ δὲ ἔρως μιᾶς γυναικὸς πρὸς σαρκικὴν μίξιν καὶ παιδοποιίαν τὴν ἀντίθετος τῇ φυσικῇ τοῦ Χριστοῦ γεννήσει, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀδύνατος τὴν μπαρξίας αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ. Ἄρα τῇ φύσεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ φύσεις τοῦ ἔρωτος, ὃς ἐφύη ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἀποκλείονται παντάπασι τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναικὸς πρὸς σαρκικὴν μίξιν καὶ παιδοποιίαν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ τοιοῦτος ἔρως οὔτε ἐφύη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἐξεδηλώθη, ἀλλὰ ἐφύη καὶ ἐξεδηλώθη ὁ ἔρως ἐκείνος, ὃς τὴν φύσει τοῦ Χριστοῦ καὶ τῷ προορισμῷ αὐτοῦ σύμφωνος καὶ ἀνάλογος. Οὐ μόνον δὲ ἔνεκα τῶν φυσικῶν καὶ ψυχολογικῶν τούτων λόγων, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα λόγων τῆθικῶν ὁ ἔρως μιᾶς γυναικὸς πρὸς σαρκικὴν μίξιν καὶ παιδοποιίαν οὐκ τὴν δύνατο φυγῆναι ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀντέκειτο τῷ τελικῷ τῆς ἐνανθρωπήσεως σκοπῷ, καθὼς τοῦτο ἀπεδείχθη ἐν τῇ φιλοσοφικῇ Ἡθικῇ. (σελ. 769-771.). Τὸ δὲ πρό-

λύσιν τεθὲν πρόβλημα λέλυται ἀποφατικῶς μετὰ πάσης ἐπιστημονικῆς σαφηνείας καὶ ἀποδείξεως εἰς καταισχύνην καὶ ὄνειδος τῶν διαβαλλόντων καὶ συκοφαντούντων τὸν εὐγενῆ τοῦ Κυρίου γῆμῶν ἔρωτα, ἐξ οὗ βεβαίως ἐδοκίμασεν ισχυρὰς ἥδους καὶ λύπας· ὅτι τοῖς ἔρασταις ὁ ἔρως ισχυρῶν ἡδονῶν καὶ λυπῶν αἴτιος γίνεται. Σκοπῶμεν δὲ τοῦτον εὐγενοῦς καὶ μεμαρτυρημένου τούτου ἔρωτος τὴν ἔφαρμογήν ἐπὶ τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὃς ἡγάπα ὁ Κύριος κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν μαρτυρίαν.

Ἡ ἀγαπητὴ καὶ ἀξιέραστος νύμφη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία σύγκειται ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ὁ φυσικὸς αὐτῆς νυμφίος ἀγαπᾷ τὰ μέρη, ὡσπερ καὶ τὸ ὅλον, ἀγαπᾷ ἑκαστον ἄνδρα καὶ ἑκάστην γυναῖκα, καὶ ἀγαπᾷ ἐξισου τοὺς τε ἄνδρας τάς τε γυναικας τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας· ὅτι καὶ αὗται καὶ ἐκεῖνοι σώματι καὶ πνεύματι ἐκ τοῦ αὐτοῦ Χριστοῦ ἀνεγεννήθησαν, καὶ ἀμφότεροι ἐν Χριστῷ ἐν εἰσιν, εῖς καὶ ὁ αὐτὸς ἀνθρωπος κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ Χριστοῦ οὐσίαν καὶ φύσιν. Ἀγαπᾷ ὁ Χριστὸς πᾶσαν γυναῖκα δύναμένην τὸν παλαιὸν ἀνθρωπον ἀπεκδυθῆναι καὶ ἐνδυθῆναι τὸν νέον, καθὼς καὶ πάντα ἄνδρα τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς ἀνακαίγίσεως ἔχοντα. Ὁ Χριστὸς ἐν ἑαυτῷ εἶχε τὴν ἐρωτικὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπᾶν πᾶσαν γυναῖκα δεκτικὴν τῆς ἀναγεννήσεως, καὶ ἔχουσαν τὴν φύσιν τῆς νέας γυναικός, ἦτις πειθαρχεῖ μόνῳ τῷ Θεῷ, καὶ ἀπειθεῖ πάντοτε τῷ Διαβόλῳ· οὐκ εἶχε δὲ οὐδόλως τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπῆσαι μίαν γυναῖκα πρὸς σαρκικὴν μίξιν καὶ τεχνογονίαν. Ἡγάπα τὴν πόρνην μετανοοῦσαν, καὶ κλαίουσαν, καὶ ἐν σωφροσύνῃ τοῦ λοιποῦ διάγουσαν. Συνεχώρει τὴν ἀξίαν λιθοβολισμοῦ μοιχαλίδα ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ μηκέτε ἀμαρτεῖν, καὶ ἐδίδου αὐτῇ καιρὸν σωτηρίας. Ἡγάπα τὴν γυναῖκα, τὴν ἀπτομένην αὐτοῦ μετὰ πίστεως καὶ θεραπευομένην ἐξ τῆς ἐπασχε δεινῆς νόσου· ἀλλ' ἡγάπα καὶ τὴν γυναῖκα, ἦν αὐτὸς ἡλευθέρωσεν ἐκ τῆς τυραννίας τῶν ἐπτὰ δαιμονίων. Ἡγάπα τὰς ἀκολουθούσας αὐτῷ γυναικας

καὶ διακονούσας αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς, ἀλλ᾽ εἶδόγως ἡγάπα τὴν Μαρίαν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς Μάρθας· ὅτι ἔστησεν τὴν ἀγαθὴν μερίδα, καὶ, καθημένη παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἤκουε προσεκτικῶς τῶν λόγων αὐτοῦ. Ηγάπησεν εἰς τέλος οὖς εἶχε μαθητάς, ἀλλ᾽ ἡγάπησεν ἄξειχε μαθητρίας, καὶ ὁ ἔρως τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰς γυναικας καὶ τοὺς ἄνδρας τῆς ἐκυπετεῖας τὴν σύστασιν, ἀλλοί, ἐφαρμογὴ ἀκριβής τῆς δευτέρας τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς, καὶ γαπήσεις τὸν πληρίσιον σου ὡς σεαυτόν.» Ο Ἰησοῦς τὰς ἐλκυσθείσας καὶ πληρίσιον αὐτοῦ γενομένας ψυχὰς ἡγάπησεν ὡς ἐκυπετεῖαν, καὶ ἡ λισόρροπος αὕτη ἀγάπη, ἥτις λέγεται καὶ ἔρως τοῦ νυμφίου πρὸς τὴν νύμφην, ἐγένετο αὐτῷ αἰτίᾳ πολλῶν καὶ μεγάλων ἡδονῶν καὶ λυπῶν, περὶ ὧν ἦσῃ ἐρχόμεθα εἰπεῖν, τὴν φυσικὴν αὐτῶν γένεσιν ἐξηγούμενοι.

ΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΉΔΟΝΑΙ ΚΑΙ ΛΥΠΑΙ

Ο εὐγενὴς ἔρως ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, οὗ τὴν φύσιν προεξήγγισαμεν ἀνωτέρῳ, ἀγεις αὐτὸν εἰς ζῆτησιν καὶ ὅρασιν τῆς ἐρωμένης νύμφης, καὶ ἡ πρώτη τοῦ ἔρωτος ἡδονή, ἐστιν ἐκείνη, ἥτις φύσει προέρχεται ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ὄράσεως καὶ συνεννοήσεως καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν ἐρωτικῶν αἰσθημάτων δύο καρδιῶν, συναπτομένων κατὰ πρῶτον δι' ἀμοιβαίας ἐρωτικῆς ἀγάπης. Η δὲ πρώτη, ἐρωτική, συγάντησις τοῦ νυμφίου Χριστοῦ μετὰ τῆς νύμφης Ἐκκλησίας, τῇ, μᾶλλον εἰπεῖν, τῶν ἀπαρχῶν αὐτῆς, ἐγένετο παρὰ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, μεσιτεύοντος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ πρὸς τὴν ἀμοιβαίαν ὅρασιν καὶ συνεννόησιν καὶ ἀνταλλαγὴν τῶν πρώτων ἐρωτικῶν καὶ εὐφροσύνων αἰσθημάτων. Ο Ἰησοῦς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος καὶ τῆς ἐρωτικῆς ἀγάπης ἐρχεται πρὸς τὸν Ἰωάννην, βαπτίζοντα τότε ἐν Βηθαβαρᾷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Ο δὲ Ἰωάννης, ιδὼν τὸν ἐρωτικὸν Νυμφίον, καὶ συνιστῶν πρὸς τὴν ἀγνοοῦσαν αὐτὸν νύμφην, λέγει περὶ αὐτοῦ

«'Ιδε ὁ ἀμυνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ χόσμου.
 »Οὗτός ἐστι, περὶ οὗ ἔγὼ εἴπον· 'Οπίσω μου ἔρχεται ἀνήρ,
 »ὅς ἔμπροσθέν μου γέγονεγ, ὅτι πρῶτός μου ἔη. Κἀγὼ οὐκ
 »γέδειν αὐτόν· ἀλλὰ ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο
 »τὸν ἥλθον ἔγων ἐντῷ ὅδατι βαπτίζων. Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰ-
 »ωάννης, λέγων· 'Οτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡσεὶ^{ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΛΕΩΝ ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΑΝΤΙΩΝ}
 »περιπεράν ἐξουρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν. Κἀγὼ οὐκ
 »γέδειν αὐτόν· ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὅδατι, ἐ-
 »κεῖνός μοι εἶπεν· 'Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖ-
 »νον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύ-
 »ματι Ἀγίῳ. Κἀγὼ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός
 »νέστιν ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ.» (*Ιωάν. α'*. 29.). Η πρώτη αὕτη
 σύστασις τοῦ νυμφαγωγοῦ Ἰωάννου οὐκ ἰσχυσε διενοῖξαι
 τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νύμφης εἰς ὅρασιν τοῦ ἐρατεινοῦ
 Νυμφίου. Διὸ τῇ ἐπαύριον ιστάμενος μετὰ δύο μαθητῶν,
 τοῦ Ἀνδρέου καὶ Ἰωάννου υἱοῦ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ιδὼν
 τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα, ἐπαναλαμβάνει αὐθις τῇ αὐτῇ
 σύστασιν, λέγων· «'Ιδε ὁ ἀμυνὸς τοῦ Θεοῦ.» Η δευτέρα
 αὕτη φωνὴ διέγνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δύο μαθητῶν,
 καὶ ἤκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ, καθὼς νεαρὰ ἐρωμένη, τρω-
 θεῖσα ὑπὸ τοῦ βέλους τῆς ἀγάπης, ἀκολουθεῖ ὅπισθεν τοῦ
 ἐραστοῦ. Στραφεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ θεασάμενος αὐτοὺς
 ἀκολουθοῦντας, λέγει αὐτοῖς· Τί ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἴπον αὐ-
 τῷ· Διδάσκαλε, ποῦ μένεις; Λέγει αὐτοῖς· 'Ἐργεσθε, καὶ
 ξοστε. Ηλθον, καὶ εἴδον ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν
 τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα δὲ ἦν ὡς δεκάτῃ. Εἶδον λοιπὸν
 ἀμοιβαίως ἀλλήλους ὁ Νυμφίος τὴν νύμφην καὶ ἡ νύμφη
 τὸν Νυμφίον, συνελάλησαν ἐπὶ δύο ὥρας, συνενοίθησαν,
 καὶ συνεδέθησαν διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πρώτων ἐρωτι-
 κῶν καὶ ἥδεων τῆς χαρδίας αἰσθημάτων. Ο Ἰησοῦς ἀγαπᾷ
 τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Ἰωάννην ὡς ἀπαρχὰς τῆς νύμφης.
 'Εκκλησίας, καὶ ἀνταγωπᾶται ὑπ' αὐτῶν ὡς ὁ μέγας καὶ
 ἔξοχος Νυμφίος, διν μετὰ πόθου περιέμενον ίδειν πᾶσαν
 εὔσεβεις ψυχαῖ. 'Εξ αὐτῆς δὲ τῆς πρώτης ἐρωτικῆς συγκα-

τήσεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως ἀρχεται· καὶ ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἥδονὴ ἐν τῷ παθητικῷ τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἰδωμεν τὴν πρόοδον τοῦ ἀρξαμένου ἔρωτος καὶ τὰς ἐρωτικὰς ἥδονάς, ἕως οὗ ἐγένετο ἡ μετάβασις καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς λύπας· ὅτι τὰς ἥδονὰς τοῦ ἔρωτος ἀναγκαῖως διαδέχονται αἱ λύπαι.

Ο πρὸς τὸν Νυμφίον ἔρως ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνδρέου μετεδόθη, ἀμέσως εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σίμωνα. Εὔρων Ἀνδρέας τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον, ὡς ὄνομα Σίμων, λέγει αὐτῷ Εὐρίκαμεν τὸν Μεσσίαν, ἥτοι τὸν Χριστόν, καὶ γάγεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἐμβλέψας δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ· σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἐρμηνεύεται Πέτρος. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τὸν Πέτρον, καὶ ὁ λόγος ὁ προφητικὸς περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἐνέβαλον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Πέτρου τὸν θερμουργὸν ἐκεῖνον ἔρωτα, ὃς συνέδεσεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, χαίροντας ἐπὶ τῇ εύρεσει τῶν ἀπαρχῶν τῆς νύμφης Ἐκκλησίας, σσῶ καὶ αὐτοὶ χαίρουσιν ἐπὶ τῇ εύρεσει τοῦ ἐρασμίου Νυμφίου. Ο Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶχον συμπολίτην ὅμοιον αὐτοῖς τὸν Φίλιππον, διν ὁ Ἰησοῦς συναντήσας τῇ ἐπαύριον, ἐκάλεσεν αὐτόν, λέγων· Ἀκολούθει μοι. Αἰσθανθεὶς δὲ καὶ ὁ Φίλιππος τὸν πρὸς τὸν Νυμφίον ἔρωτα, ἀκολουθεῖ δπίσω αὐτοῦ χαίρων, καὶ πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ναθαναὴλ ἀναγγέλλει τὸ εῦρημα, λέγων· «Ον ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εύρικαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.» Τὸ ὄνομα τῆς Ναζαρὲτ ἐφάνη τῷ Ναθαναὴλ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ Νυμφίου, καὶ λέγει τῷ εὐαγγελιζομένῳ αὐτῷ Φίλιππῳ· «Ἐκ Ναζαρὲτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· «Ἐργου, καὶ ἴδε.» Ή συνάντησις καὶ ἡ ὄρασις φέρει τὴν συνεννόησιν καὶ τὸν σύνδεσμον τῶν καρδιῶν διὰ τῆς γλυκείας ἀγάπης. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· «Ιδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔ-

στι.» Λέγει αὖτοι Ναθαναήλ: «Πόθεν με γινώσκεις;» Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὖτοι: «Ἔρὸς τοῦ σε φίλιππου ὡραγῆσαι, ὅντα ὑπὸ τὴν συκῆν, εἶδόν σε.» Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ, καὶ λέγει αὐτῷ: «Ραβbi, σὺ εἶ ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ,» καὶ, ἀναγνωρίζων ὄμοιός τοῖς ἄλλοις τὸν Νυμφίον, ἀκολουθεῖ αὖτοι γκάρων. Ἀνδρέας καὶ Πέτρος, Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος, Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ, αὗτοί εἰσιν αὖται δυάδες, ἢ δύο τριάδες, ἢ νεαρά ἔστι νύμφη, αὗτης τὸ κοινωνικὸν παθητικὸν τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ εδοκίμασε τὰς πρώτας ἐρωτικὰς γέδονάς, ἀναγνωρισθεὶς πάρ αὖτῶν ως ὁ προσδοκώμενος τοῦ Ἰσραὴλ Νυμφίος, καὶ ἀγαπηθεὶς ἐν ἀπλότητι καὶ ἀφελείᾳ καρδίας ως μέγα ἀγαθὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐργόμενον εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ, ἐκπληρούντος τὰς διθείσας πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν ἐπαγγελίας. Ἄλλος μὲν ἐρωτεῖ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰς γηπίας ταύτας ψυχάς ἔστι πεφωτισμένος, ὑπὸ νοητικοῦ σοφοῦ καὶ βουλγαρικοῦ συνετοῦ χειραγωγούμενος· ὁ δὲ ἔρως τῆς νεαρᾶς ταύτης νύμφης ἔστιν ἐσκοτισμένος, ὅτι ἀγνοεῖ τοῦ Νυμφίου τὸ παρὸν ἔργον, καὶ ἐλπίζει παρ' αὐτοῦ ψευδῆ ἐν τῷ παρόντι. Πιστεύσαντες οἱ πρῶτοι οὗτοι μαθηταὶ ὅτι εὑρούν τὸν Μεσσίαν, τὸν Χριστόν, διν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, ἐπίστευον ἀμα καὶ ὅτι ἐμελλεν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν βασιλεῦσαι ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐλευθερῶσαι τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ ζυγοῦ τῶν Ρωμαίων, καὶ ἥλπιζον συμβασιλεῦσαι καὶ συνδοξασθῆναι μετ' αὐτοῦ, μηδὲν κακὸν δι' ἔχοτος καὶ τὸν ἔχοτῶν βασιλέα προσδοκῶντες, ἀλλὰ τούναντίον πάντα τὰ ἐνδοξά καὶ εὐφρόσυνα, ἃ οἱ προφῆται εὐηγγελίζοντο περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τοιαύτης ψευδοῦς ἐλπίδος καὶ πεπλανημένης διανοίας ἀκολουθεῖ ἡ νύμφη τὸν Νυμφίον, ἀγαπῶσα μὲν αὐτὸν εἰλικρινῶς, ἀλλ᾽ ἀγνοούσα τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, καὶ τὰς λύπας, ἃς πρὸ αὐτῶν ἐμελλεν δοκιμάσαι, καὶ ψευδεῖς ἐλπίδας μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης συντρέφουσα. Ἄλλος οὐ Νυμφίος σαφῶς τὰ πάντα ἐπί-

στατική, καὶ οὐδὲν αὐτὸν λανθάνει. Ἀγαπᾷ τὴν νεαρὰν νύμφην, ἀλλ’ οὐχὶ καὶ τὴν πλάνην αὐτῆς καὶ τὰς ψευδεῖς αὐτῆς ἐλπίδας. Ἀγαπᾷ πρὸ τῶν γάμων τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, ἕως ὃν γένηται ἵση καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν τελειότητα τοῦ ἔαυτῆς Νυμφίου. Ο πεφωτισμένος ἔρωας τοῦ Νυμφίου χειραγωγεῖ τὸν τυφλὸν ἔτι ἔρωτα τῆς νύμφης, καὶ παιδεύει ὁ διδάσκαλος τοὺς μαθητάς, ἕως ἂν καὶ οἱ μαθηταὶ γένωνται ως ὁ διδάσκαλος αὐτῶν, καὶ ἴκανοι διδάξαι καὶ παιδεῦσαι ἄλλας ψυχὰς εἰς οἰκοδομὴν καὶ τελείωσιν τῆς νύμφης τοῦ μέλλοντος. Ἐκκλησίας, ἦν ὁ Ἰωάννης εἶδεν ἐν τῷ τέλει τῶν αἰώνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνουσαν. Ἄρα ὁ Χριστός, ὅτε συνηντήθη καὶ συνεντήθη μετὰ τῶν πρώτων μαθητῶν, καὶ συνεδέθη μετ’ αὐτῶν διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πρώτων τῆς ἀγάπης αἰσθημάτων, ἐδοκίμαζε τὰς πρώτας τῶν ἔρωτικῶν ἡδονῶν, ἃς ως Νυμφίος γέσθάνετο θεωρῶν παρ’ ἔαυτῷ τὴν νεαρὰν καὶ ἀπαιδαγώγητον νύμφην, ἦν αὐτὸς ὁ φειλε διδάξαι καὶ παιδεῦσαι ἀξίως ἔαυτοῦ. Οὕτως οὖν ἀρξάμεναι αἱ ἔρωτικαὶ τοῦ Χριστοῦ ἡδοναί, προέβαινον ἀναπτυσσόμεναι καὶ κρατούμεναι σὺν τῇ ἀναπτύξει καὶ παιδαγωγίᾳ τῆς νεαρᾶς νύμφης, μέχρις οὗ διεδέξαντο αὐτὰς αἱ ἀντίθετοι τῶν ἡδονῶν λύπαι. Ταύτην δὲ τὴν πρόοδον τῶν ἔρωτικῶν τοῦ Χριστοῦ ἡδονῶν καὶ γέμεις παρακολουθῆσαι καὶ γνῶναι ὁφείλομεν, μέτοχοι αὐτῶν ἀγινόμενοι· ὅτι καὶ γέμεις τοῦ αὐτοῦ Νυμφίου ἐσμὲν ἐρχοταί, καὶ συγχαίρομεν αὐτῷ χαίροντι, καὶ λυπουμένῳ συλληπούμεθα.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς συναντήσεως τοῦ Νυμφίου καὶ τῆς νύμφης καὶ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως καὶ ἀγάπης γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, ἐν ᾧ γένεται ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἰς ὃν ἐκλήθη καὶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ο μέγας Νυμφίος, μεθ’ ἔαυτοῦ ἔχων τὴν νεαρὰν νύμφην, τιμᾷ τὸ μικρὸν τοῦτον γάμον, ὅτι δι’ αὐτοῦ παρασκευάζεται ὁ μεγας, καὶ παρίσταται ἐν αὐτῷ μετέχων τῆς χαρᾶς τοῦ θείου

τούτου θεσμοῦ, καὶ γάριν ιδίᾳ ὅτι καὶ αὐτὸς γάριν μεγάλου γάμου ἐργάζεται. Κοινωνὸς δὲ γενόμενος τῆς εὐθυμίας τοῦ γάμου, μετέδωκε μεῖζονα εὐθυμίαν πᾶσι τοῖς κεκλημένοις καὶ τῷ γάμῳ ἐορτάζουσι, διότι, τοῦ εὐφροσύνου οἶνου ἐκλιπόντος, κατὰ παράκλησιν τῆς ἔκυτού Μήτρὸς ἔδωκεν ἡ θύριδιν ἀριστον οἶνον, τὸ ἐν αὐταῖς ὅθι ωραῖς οἰνοκατεύσιώσας. Τὸ πρῶτον τοῦτο θαῦμα ἐκράτυνε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς γεαρᾶς νύμφης πρὸς τὸν Νυμφίον, καὶ ἐν τῷ γάμῳ τῆς Κανᾶ οἱ δεσμοὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τοῦ Νυμφίου καὶ τῆς νύμφης ἐγένοντο λιχυρότεροι καὶ τερπνότεροι. Ἐγάρησαν οἱ μαθηταὶ ιδόντες τὸ πρῶτον τοῦτο σημεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ ἔκυτον διδασκάλου, ἐγάρη καὶ ὁ διδάσκαλος. Ιδὼν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν μαθητῶν τὴν αὐξῆσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, μεθ' ἣς συνεδέοντο πρὸς αὐτόν.

Μετὰ τὸν ἐν Κανᾷ γάμον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ εὐφροσύνην, ἐπειδὴ ἦγγιζεν ἡ ἐορτὴ τοῦ πάσχα, ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ἐλέγῃ τοὺς κακῶς ἐορτάζοντας Ἰουδαίους, ἐπιδείξῃ δὲ καὶ τῇ νύμφῃ ἡν εἶγε παρὰ τοῦ Θεοῦ μεγάλην ἔξουσίαν καὶ δύναμιν. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῷ ἱερῷ, εὗρεν ἐν αὐτῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους. Καὶ ποιήσας φραγγέλλιον ἐκ σχοινίων, πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τά τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας, καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε. Καὶ τοῖς τὰς περιστερὰς πωλοῦσιν εἶπεν· «Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ Πατρός μου οἶκον ἐμπορίου.» Ἡ ἐπίδειξις αὕτη αὐξάνει βεβαίως τὸν πρὸς τὸν Νυμφίον ἐρωτα τῆς νύμφης, ἀλλὰ καὶ ἐξεγείρει τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος τῶν Ἰουδαίων κατ' αὐτοῦ. Οἱ μαθηταὶ τότε ἐμνήσθησαν ὅτι γεγραμμένον ἐστὶν «ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.» Οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες Ἰουδαῖοι ἡρώτησαν· «Τί σημεῖον δειχνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦτα ποιεῖς;» Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· «Λύσατε τὸν ναὸν τούτον, καὶ ἐν τρισὶ

ήμέραις ἐγερῶ αὐτόν.» Μὴ ἔννοησαντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τίνα ναὸν ἔνοιει, εἶπον «Τεσσαράκοντα καὶ ἑξῆτεσιν ὥρων μετρήθη, ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν;» Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἔνοιει τὸν ναὸν τοῦ ἑαυτοῦ σώματος, καὶ προεργάζεται αἰνιγματωδῶς περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, διότι ὁ ζῆτος τοῦ οἶκου τοῦ Θεοῦ γένοιτο ἕρως καὶ ἡ ζέουσα ἀγάπη, ἢν εἴχε περὶ τῆς καταφύγεως τῆς νεκρᾶς νύμφης, εἰς τὸν θάνατον αὐτὸν ἔφερε. Ἀλλ' ἡ ἀκούσασα ταῦτα νύμφη οὐδόλως ἤδη γνωτοῦτο γένοιται τὴν σημασίαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τοῦ ἔκτης Νυμφίου. Ποιήσας δὲ θαύματα πολλὰ κατὰ τὴν ἐπιταήμερον τοῦ πάσχα ἑορτήν, ἐθαυμάσθη καὶ ἐπιστεύθη παρὰ πολλῶν. Ἀλλ' ἡ πίστις αὐτῶν οὐκ ἦν ὁμοία τῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ τῆς ἐκλεκτῆς νύμφης, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεδοκιμάσθη, ὑπὸ τοῦ Νυμφίου, ὃς ἔχατον ἐπὶ τῇ γνησίᾳ πίστει καὶ ἀγάπῃ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ μαθητῶν, αὐξανούσῃ καθ' ἐκάστην ἑξῶν τῆκουσον καὶ ἔβλεπον.

Ἐπιστρέψαντες δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ διερχόμενος διὰ τῆς Σαμαρείας, συνηντήθη μετὰ γυναικῶν Σαμαρείτιδος παρὰ τὸ ὄρεα τοῦ Ἰακώβου, καὶ μετέδωκεν αὐτῇ τὸν πρὸς τὸν Νυμφίον ἔρωτα, διότι εἶχε τὸν πόθον τοῦ ἴδειν τὸν Χριστόν. Ἐγένετο δὲ ἡ μετάδοσις διὰ διαλόγου, ἀρξαμένου ἀπὸ τῆς αἰτήσεως τοῦ ὄντος καθ' ὃν γρόνον οἱ μαθηταὶ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Ὁ Ἰησοῦς ζητεῖ παρὰ τῆς γυναικὸς ὅδωρ πιεῖν, αὐτῇ δὲ ἀπορεῖ πῶς ἀνὴρ Ἰουδαῖος αἰτεῖ παρ' αὐτῇς ὅδωρ, οὕσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Ὁ Ἰησοῦς ἀνάγει τὴν γυναικαν ἐκ τοῦ ὄντος τοῦ φρέατος εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ζῶντος ὄντος, ὅπερ δι' αὐτοῦ προσφέρει τοῖς διψῶσιν ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ, καὶ συμβουλεύει τὴν γυναικαν αἰτῆσαι τοιοῦτον ὅδωρ πιεῖν. Ἡ γυνὴ ἀπορεῖ πόθεν ἔχει τὸ τοιοῦτον ὅδωρ, μὴ ἔχων ἀντλημα, καὶ πῶς ἔχει ὅδωρ χρείττον τοῦ ὄντος, ὃ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ πατρὸς ἀρχῆς Ἰακώβος. Ἀκούσασα δὲ σαφέστερον τὴν φύσιν τοῦ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ

Ε.Π.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006
ΙΩΑΝΝΙΝΑ K.T.II

νέου τούτου ὄντας, ξητεὶ αὐτὸς εἰς πόσιν παρ' αὐτοῦ, καὶ ἀκούει εἰς ἀπάντησιν, «Ὄπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθὲ ἐγθάδε.» Ἀποκρίνεται ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔχει ἄνδρα, καὶ ἀκούει ὅτι ἔχει ἄνδρα παρανόμως, καὶ ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἔσχε πέντε ἄνδρας. Ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι συλλαλεῖ μετά προφήτου καὶ θείου ἀνδρός, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ τόπου τῆς τοῦ Θεοῦ προσκυνήσεως τίς ἐστιν, ἡ Ἱερουσαλήμ, ἢ τὸ ὄρος Γαριζίν, ἐνθα οἱ Σαμαρεῖται προσεκύνουν τῷ Θεῷ; Ἀκούει δὲ περὶ τῆς προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ ὅτι προσκυνεῖται πανταχοῦ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ παρὰ τῶν ἀληθῶν προσκυνητῶν, οὓς ἐκζητεῖ ὁ Θεός. Ταῦτα δὲ ἡ γυνὴ ἀκούσασα, εἶπεν ὅτι περιμένει τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου, ὃς ἀναγγελεῖ ἀπαντά. Τότε ἀκούει «Ἐγώ εἰμι ὁ ἀληθὺς σοι» καὶ πιστεύσασα ἀφῆκε τὴν ὄνδρίαν, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν πόλιν, ἀναγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, ὃς εἶπεν αὐτῇ πάντα, ὃσα ἐποίησε. Τοιωτοπό-
πως ὁ ἐρωτικὸς Νυμφίος μετέβωκε καὶ εἰς ἀμαρτωλὸν γυ-
ναικα τὸν ἐρωτα τῆς γύμνης, δοκιμάζων τὴν ἐκ τῆς μετα-
δόσεως ταύτης φυσικὴν τῆς χαρδίας ἥδοντίν. Ἐπανελθὼν
δὲ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπέλυσε τοὺς μαθητάς, καὶ ἀπῆλθον
εἰς τὸν ἑαυτῶν οἶκον καὶ τὰ συνήθη ἔργα, αὐτὸς δὲ
κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἀνέβη μόνος εἰς Ἱε-
ροσόλυμα, καὶ ἐθεράπευσε τὸν παράλυτον τῆς προβατικῆς
κολυμβήθρας ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου, διὸ τὴν αἰτίαν ἐξτίγματος
καθ' ἑαυτοῦ τὴν φονικὴν ὄργην τῶν Ιουδαίων. Ἀκούσας
δὲ ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς παρεδόθη, ἀνεγώρησεν εἰς
τὴν Γαλιλαίαν, καὶ, καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κα-
τέκησεν εἰς Καπερναοῦμ τὴν παραθαλασσίαν, καὶ, περι-
πατῶν παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἐκάλεσεν αὐ-
θις τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἀνδρέαν, τοὺς τε υἱοὺς τοῦ Ζε-
βεδαίου Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἀλιεύοντας ἐν αὐτῇ, οἵτι-
νες, ἀφέντες τὰ πλοῖα καὶ τὰ δίκτυα, ἤκολούθησαν αὐτῷ.
Ἀπὸ τότε ὁ Ἰησοῦς, συνεχίζων τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου
τοῦ Βαπτιστοῦ βληθέντος ἐν τῇ φυλακῇ, ἦρξατο κηρύσ-

ταῖν καὶ λέγειν: «Μετανοεῖτε· ἦγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» Καὶ περιήγεν σὸλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ πεζῷ. Πᾶσα δὲ αὕτη, ἡ φιλάνθρωπος καὶ εὐφρόσυνος ἐργασία ἀπέβλεπεν εἰς δύο τέλη, εἰς τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν πρόοδον τῶν μαθητῶν, καὶ εἰς τὸν ἐρεθίσμὸν τῆς κακίας καὶ τοῦ φθόνου τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἔχθρων, οἵτινες ἡσαν πρωτοισμένοι θανατώσαι αὐτόν. Διάδασκων ὁ Ἰησοῦς τὸν νέον νόμον, καὶ θαυματουργῶν εἰς δόξαν Θεοῦ ἐπ' ὧφελείᾳ τῶν πασχόντων καὶ θλιβομένων αἱθρώπων, γῦφραινε καθ' ἐκάστην τὰς καρδίας τῶν ἑαυτοῦ μαθητῶν, ὃν γέ πίστις καὶ γέ ἀγάπη γῦζανον σὺν τῇ ψευδεῖ ἐλπίδι τῆς ἐπιγείου βασιλείας ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἔχαιρον, ὡς οἱ εὐφραίνόμενοι ἐν γάμοις. Λιὸν καὶ ὁ Χριστὸς υἱὸς τοῦ νυμφῶνος ἐκάλει αὐτοὺς μὴ δυναμένους τότε πενθεῖν καὶ νηστεύειν. Ως ἔχαιρον δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, οὗτοις ἔχαιρε καὶ ὁ Νυμφίος ὁ αῖτιος τῆς γαρῆς αὐτῶν.

Ἡσαν δὲ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ μαθηταὶ τὸ πρῶτον ἔξ, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Βαρθολομαῖος, ὃν ὁ Ἰωάννης ὄνομάζει Ναοναήλ. Μετὰ δὲ τούτους ἐκάλεσε καὶ τὸν Ματθαῖον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, ὃς, χαίρων ἐπὶ τῇ κλήσει, ἐποίησε μέγα συμπόσιον ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, ἐν τῷ προστήλῳ πολλοὶ τελθιναι καὶ ἀμαρτωλοὶ συγευφραίνομενοι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, χαίροντος ἐπὶ τῇ μετανοίᾳ καὶ τῇ ἐπιστροφῇ τῶν ἀπολωλότων τούτων προβάτων. Ἀλλὰ τοῦτο ἐσκανδάλισε τοὺς Φαρισαίους, οἵτινες εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ: «Διὰ τί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθίει καὶ πίνει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν;» Ο δὲ Ἰησοῦς, ἀκούσας τὴν κατηγορίαν ταύτην, εἶπεν αὐτοῖς ἀπολογούμενος: «Οὐ γρείαν ἔχουσιν οἱ ισχύοντες ιατροῦ, ἀλλὰ οἱ κακῶς ἔχοντες. Πορευεύμεντες δὲ μάθετε τί ἐστιν ἔλεον θέλω, καὶ οὐ θυσίαν.